

Mikael Niemi

FALLVANN

Oversatt av
Erik Krogstad

FORLAGET OKTOBER

2013

Originalens tittel: *Fallvatten*

Copyright © Mikael Niemi 2012

Norsk utgave: © Forlaget Oktober AS, Oslo 2013

Omslag: Egil Haraldsen & Ellen Lindeberg | EXIL DESIGN

Satt med Sabon 10,5/13,5 pt

hos OZ Fotosats AS

Papir: 80 g Norbook. Bulk 1,8

Trykk: ScandBook AB, 2013

Første opplag, 2013

ISBN 978-82-495-1109-9

ISBN 978-82-525-8149-2 (De norske bokklubbene)

Innkjøpt av Norsk kulturråd

www.oktober.no

*Og se, jeg vil la en vannflom komme
over jorden til å ødelegge alt kjød under
himmelen som det er livsånde i; alt som
er på jorden skal omkomme.*

Første Mosebok 6,17

*Tulvan tuopi tunturista
veden vaaroist' valutaapi*

Keksis Kväde

Hva skal vi med bil og villa?

Peps Persson

I

ADOLF PAVVAL SKULLE få en riktig dårlig dag. Faktisk skulle den bli verre enn han noen gang hadde kunnet drømme om. Ennå ante han ingenting om det og var følgelig både glad og litt vemodig til sinns der han rattet seg frem i sitt kjære arbeidsredskap, en spesialutstyrt Saab 9000 Limousine med tonede sideruter. Førersetet var en drøm, en omsluttende sportsstol som satt som støpt rundt kroppen og samtidig utstrålte klassisk eleganse med sitt blankpolerte, svarte kalvelær. Hendene hans lukket seg rundt rattet og ble ett med det, menneske og maskin sammenvokst til en organisk enhet, det var denne følelsen som hadde fått ham til å ta opp banklånet den gangen og fleske til.

Akkurat nå kjørte han gjennom barndommens trakter noen mil vest for Gällivare, midt oppe i en av Europas største villmarker. Den smale anleggsveien kaltes populært Veien mot vest, men denne dagen kjørte Adolf Pavval den i østlig retning. Natten hadde han tilbrakt oppe i sin *goahte* ved Kirjaluokta, hvor han hadde fyrte med småkvist og drukket kokekaffe og latt Londons brus langsomt skylles ut av seg. Venner av ham kalte det å lade opp batteriene. Selv syntes han det var stikk motsatt, å lade ut, å roe ned denne fortvilte energien som alltid spraket gjennom byen. Å dra til fjells, det var å vaske sjelen ren. Skyll

av seg sin egen uro i verdens siste drikkbare overflatevann.

Med en myk bevegelse svingte han ut i en parkeringslomme midt i det store skoglandskapet. Høye graner med hengende greiner, fuktig mose, bergknoller. Ved siden av lå *Stuor Lulejaure*, Store Lulevann som svenskene hadde døpt det, et vann som fortsatte buktende ned gjennom Norrbottens vidstrakte len og ut i Bottenvikens brakke basseng. Uten hastverk kneppet han løs selen, åpnet døren og forlot kupévarmens behagelige boble.

Utenfor regnet det. Et lett, nærmest disaktigt regn, mer som et drivende fuktslør enn distinkte dråper. Han tok et par skritt bort til grøftekanten og dro ned gylfen. En bulkete brusboks lå halvveis gjemt i gresset, Adolf begynte å pensle den med strålen, det oppsto en ringlende lyd når han forsøkte å treffe åpningen bak den utrevne aluminiumsfliken. Samtidig steg litt damp opp i regnet. Da han var ferdig, fant han frem termosene med fersk kokekaffe og skjenket opp en kopp. Den svarte varmen fylte ham som olje, gikk rett i motorblokken på ham. For en nytelse sammenlignet med det elendige maskinskivipet han pleide å kjøpe i pappkrus i City og suge i seg gjennom den lille utfresningen i plastlokket. Det var uverdigg, men det var over der pengene var. Noen år til, tenkte han, så har jeg nok. Så kan jeg begynne å leve.

Det er midt i disse funderingene at Adolf Pavval hører lyden. Først tror han det er et vogntog. Et tungt susende transportkjøretøy som nærmer seg. Så tror han at det er regnet som tar seg opp, pisking i greinene fra en skur som nærmer seg. Forbløffet ser han seg rundt, lyden kommer stadig nærmere. Bortenfor veisvingen ser han grantopper som svaier til tross for at det er vindstille.

Så løfter veien seg. Nei, det er over veien det skjer, en

brungrå masse. Det skummer. Et tungt, frådende mørke. Det kommer mot ham med en utrolig fart. Velter seg, sluker alt.

Først nå forstår han at det er farlig.

Adolf Pavval kaster seg inn i bilen. Det er så vidt han rekker det, han kaster seg inn i det varme sportssetet og drar igjen døren etter seg. Motoren mumler i gang.

I en og samme innlærte bevegelse trykker han inn kløt-sjen, vrir på rattet og gasser med spinnende hjul. Det rullende berget nærmer seg som et mareritt fullt av løsrevne trær og steiner. Dekkene hylter etter feste, søker veigrep. Da han ser i bakspeilet, er det fullstendig mørkt.